CHƯƠNG 2159

Kẻ đồ sát máu Côn Luân

“Chúng tôi… chúng tôi vừa nghĩ lại rồi!”

“Khu vực cốt lõi quá nguy hiểm, chúng tôi vẫn nên tạm thời không đi theo góp vui nữa!”

“Hay là chúng ta chia tay nhau ở đây đi!”

Vi Chi Dịch nhìn Hạ Nhân, cười khổ đầy mặt.

Có đôi khi, có một đồng đội mạnh mẽ quả thực là chuyện tốt.

Nhưng nếu đồng đội quá mạnh, mạnh đến mức vô lý, mạnh vượt xa sức tưởng tượng của bản thân, vậy thì tốt nhất đừng chiếm món hời này.

Huống chi, tên này không chỉ mạnh một mình, mà còn một hơi biến ra hai vị cường giả Thần Vương cảnh.

Vì vậy, sau khi ba người Vi Chi Dịch bàn bạc, họ đã đề nghị chia tay nhau.

Hạ Nhân nhìn họ rồi nói: “Được… ba vị đạo hữu, vậy chúng ta gặp lại sau!”

“Vô Ba, cô dẫn bọn họ cùng ra ngoài đi!” Thiên Trúc cũng nói một câu: “Sau khi ra ngoài, cô cứ ở trong tộc chờ ta là được!”

Hồng Vô Ba không lập tức đồng ý, nàng nhìn Hạ Nhân.

Thấy Hạ Nhân gật đầu, nàng mới nói: “Vâng, lão tổ, ta đi ngay đây!”

Bây giờ chỉ còn lại Hạ Nhân và Thiên Trúc.

“Công tử tuy thiên phú dị bẩm, nhưng dù sao cũng mới chỉ là Thần Quân cảnh tầng ba, cho nên tốc độ phi hành không quá nhanh!”

“Nếu công tử bằng lòng, ta có thể dẫn người lên đường!”

Thiên Trúc mỉm cười với Hạ Nhân.

Thiên Trúc nghĩ ngợi rồi nói: “Không cần, người cưỡi lên người ta, ta sẽ đưa người bay đi!”

“Vậy thì không được!” Hạ Nhân nói: “Chuyện này… đến lúc đó e là cô sẽ chẳng còn lòng dạ nào mà bay nữa!”

“Thế này đi, vẫn là nắm tay nhau thì hơn!”

Sau đó, Thiên Trúc Như Khanh nắm tay Hạ Nhân, cùng nhau bay đi suốt chặng đường.

Hai người tựa như vệt sáng xẹt qua hư không, tốc độ cực nhanh, nhanh hơn lưu tinh gấp mấy trăm lần.

Sông núi bên dưới, gần như chỉ trong chớp mắt đã bị họ lướt qua.

Dĩ nhiên, nếu gặp thiên tài địa bảo gì, Hạ Nhân cũng sẽ tiện tay thu thập.

Cứ thế bay liền một mạch mười ba năm. Khi thân hình hai người lướt qua một sơn cốc khá rộng, Hạ Nhân đột nhiên nói: “Dừng dừng dừng…”

“Hình như là một cây thần thụ lục phẩm…”

“Không biết là thần thụ gì nhỉ!”

Thiên Trúc đã bay lướt qua sơn cốc bèn quay một vòng trong hư không rồi bay trở lại, hai người đáp xuống đất.

Quả nhiên, dưới đáy sơn cốc có một cây thần thụ khổng lồ đang sinh trưởng.

Trên thần thụ còn có một tổ thần phong.

Thấy Hạ Nhân và Thiên Trúc đáp xuống, đám thần phong này vo ve một tiếng rồi tản ra, sau đó từ bốn phương tám hướng nhào tới.

Cấp bậc của đám côn trùng này cũng không cao, chỉ có tam phẩm và tứ phẩm.

Hai người đánh một hồi lâu, nhưng lại phát hiện thần phong xung quanh càng lúc càng nhiều.

Hạ Nhân chỉ có thể mở kết giới của Ngũ Hành Quân Đội Tán để phòng ngự, thuận thế thả Cố Bạch Bình ra.

“Công tử, đây chỉ là thần phong bình thường, không cần sợ, chỉ cần thả Cửu Âm Thần Điệp ra là được!”

“Cửu Âm Thần Điệp là loài côn trùng có huyết mạch cao quý vô thượng. Đám ong này nhìn thấy thần điệp, đương nhiên sẽ tránh lui!”

“Hả?” Hạ Nhân nói: “Còn có thể như vậy sao?”

Ngay sau đó, hắn phất tay, đôi Cửu Âm Thần Điệp liền bay ra.

Bây giờ Cửu Âm Thần Điệp đã đạt đến cảnh giới đỉnh phong của Thần Tôn cảnh, chỉ còn thiếu một tia nữa là có thể đột phá lên Thần Vương cảnh.

Hai con bướm bay ra, không hề ẩn thân, trực tiếp xuất hiện trước mặt vô số ong trùng.

Quả nhiên, sau khi nhìn thấy thần điệp, đám ong trùng lập tức ôm đầu bỏ chạy, không ngoảnh lại lấy một lần.

Sơn cốc ồn ào cũng khôi phục vẻ yên tĩnh!

“Đây là cây gì vậy?” Hạ Nhân nhìn cây đại thụ trước mắt rồi nói: “Sao lại không có thần quả hay thần hoa?”

“Không biết!” Thiên Trúc lắc đầu: “Nô tỳ chưa từng thấy cây nào cao như vậy, vậy mà đây vẫn chỉ là lục phẩm!”

Hạ Nhân cũng cảm thán: Cây này cao thật.

Không nói đến vạn trượng, ít nhất cũng phải mấy nghìn trượng!

Mấu chốt là một cây khổng lồ như vậy vẫn chỉ là lục phẩm, trong quá trình sinh trưởng, nó phải hấp thu bao nhiêu thần lực thiên địa chứ?

“Những thứ bên dưới và các dãy núi xung quanh, chẳng lẽ là do thi thể Vu Đế của Vu tộc chúng ta hóa thành?” Thiên Trúc có phần kinh ngạc.

Hạ Nhân cũng chợt nhớ đến khả năng này, bèn ngưng tụ thần lực vào hai mắt, thi triển thần thông【Động Hư Chân Mục】, nhìn qua một lượt.

“Hít…” Hắn hít ngược một hơi lạnh rồi nói: “Cái này… cái này…”

“Đây chính là thi thể của một vị Vu Thần!”

“Nằm xuống trông chẳng khác nào một dãy núi… Các cô nhìn xem, từ đây đến đây…”

Hạ Nhân đại khái khoa tay chỉ một lượt.

Thiên Trúc nói: “Mười vạn trượng? Đây… đây là Vu Hoàng của Vu tộc chúng ta…”

“Sau khi Vu Hoàng chết hóa thành dãy núi, thần lực trên người ông ấy bị thần thụ này hấp thu một phần, nên nó mới có thể sinh trưởng hùng vĩ như vậy sao?”

“Ta biết rồi!” Đúng lúc này, Cố Bạch Bình bỗng đập mạnh vào đùi: “Công tử, ta biết đây là thứ gì rồi!”

Cố Bạch Bình nói: “Tế Xuyên Lãnh Đồng…”

“Tế Xuyên Lãnh Đồng?” Hạ Nhân cau mày: Hình như… mình từng nghe nói đến rồi thì phải!

Không đợi Hạ Nhân suy nghĩ, Cố Bạch Bình lại nói: “Công tử nhìn xem, trên thân cây này có phải quấn một dây leo nhỏ không?”

Hạ Nhân gật đầu: “Đúng vậy!”

“Người nhìn xem, trên dây leo này có phải kết rất nhiều quả không?”

Đồng tử Hạ Nhân hơi co lại, chăm chú nhìn qua. Quả nhiên, hắn thấy trên dây leo kia kết rất nhiều quả nhỏ.

Quả rất nhỏ, chỉ to bằng hạt đậu tương, nhưng ở nách mỗi chiếc lá đều có một quả. Nhìn qua, số quả trên cả dây leo đã lên tới vài trăm.

Những quả này có màu đỏ như máu, phẩm cấp vậy mà cũng là lục phẩm.

“Đây là… Côn Luân Huyết Đồ Tử…” Cố Bạch Bình mừng rỡ nói: “Thiên tài địa bảo lục phẩm, có thể… nâng cao thần hồn!”

Cũng giống như Tam Trượng Cốc và Sinh Tra Tử!

Trong đó, Tam Trượng Cốc bao phủ đủ cả nhất phẩm, nhị phẩm và tam phẩm.

Sinh Tra Tử là thiên tài địa bảo tứ phẩm.

Đúng vậy, thiên tài địa bảo dùng để nâng cao thần niệm trong Thần giới bị đứt đoạn phẩm cấp, không có ngũ phẩm, bẩm sinh đã cực kỳ khan hiếm.

Vì vậy, khi ở Thần Tôn cảnh, về lý thuyết không ai có thể nâng cao thần niệm của mình. Nếu nhất định muốn nâng cao thì cũng chỉ có một cách: dùng phẩm cấp cao cho mục đích cấp thấp.

Dùng Côn Luân Huyết Đồ Tử lục phẩm để nâng cao thần niệm của người ở Thần Tôn cảnh ngũ phẩm.

Nhưng vấn đề là Côn Luân Huyết Đồ Tử lục phẩm trên thế gian này cực kỳ hiếm có.

Nguyên nhân khan hiếm là vì thứ này chỉ là vật cộng sinh.

Muốn nuôi dưỡng Huyết Đồ Tử, trước hết phải nuôi dưỡng Tế Xuyên Lãnh Đồng.

Tế Xuyên Lãnh Đồng tiêu hao tài nguyên cực kỳ lớn. Mấu chốt là thứ này vô dụng đủ đường, ngoài việc nuôi dưỡng Huyết Đồ Tử thì không còn công dụng nào khác.

Vì vậy, muốn nuôi dưỡng Huyết Đồ Tử, trước tiên phải tiêu tốn vô số tài nguyên để nuôi một thứ phế vật.

Tầng thứ hai là, vì cường giả Thần Tôn cảnh luyện thần cũng cần dùng thứ này, người nhiều cháo ít, nên càng khiến nó trở nên khan hiếm hơn.

CHƯƠNG 2160

Di dời, Thiên Trúc lỗ mãng

“Công tử, hay là để ta đi hái hết đám Côn Luân Huyết Đồ Tử kia về nhé?”

Cố Bạch Bình ở bên cạnh nói: “Đừng vội, trong số Huyết Đồ Tử trên đó, có quả đã chín, có quả vẫn chưa chín!”

“Công tử, vẫn để ta đi hái thì hơn!”

Hạ Nhân gật đầu: “Được, nếu cô quen thuộc với chúng thì để cô đi vậy!”

Cố Bạch Bình đi tới, hái xuống hơn một trăm hạt Huyết Đồ Tử.

Tuy chỉ có hơn một trăm hạt, nhưng giá trị lại cực kỳ cao.

“Tiếp theo phải làm sao?” Thiên Trúc hỏi: “Thứ tốt như vậy, cứ để lãng phí thế này sao?”

“Hay là chúng ta ở đây chờ?”

“Không cần chờ!” Cố Bạch Bình nói: “Thời gian chín của loại này đều tính bằng [nguyên], nếu chờ thì lâu quá!”

“Công tử, ta thấy chi bằng chúng ta di dời cả Tế Xuyên Lãnh Đồng lẫn Côn Luân Huyết Đồ Tử đi!”

“Tỷ lệ thành công thế nào?” Hạ Nhân hỏi một câu.

“Không biết!” Cố Bạch Bình lắc đầu: “Trước đây thiếp thân cũng chưa từng di dời, nhưng nghe nói tỷ lệ thành công không cao!”

“Có thể làm thế này!” Thiên Trúc nói: “Chủ nhân, lúc di dời, ngài hãy chuyển cả mảnh đất khổng lồ này đi, nhưng ngài có pháp bảo không gian không?”

“Có!” Hạ Nhân quả thật có.

Trước đó hắn từng lấy một viên Càn Khôn Châu phẩm năm từ tay Thương Hi Hồng, sau đó trong lúc sơ ý đã cường hóa nó thành hai phẩm cực phẩm, khiến không gian bên trong lớn gấp mười lần.

Dùng không gian phẩm năm để nuôi dưỡng thần tài phẩm sáu, hiển nhiên không thích hợp lắm.

Có điều Hạ Nhân còn có không gian bên trong Hồng Mông Tử Kim Côn. Diện tích tiểu thế giới nơi đó cực kỳ rộng lớn, quy tắc cũng tương tự quy tắc của Thần giới, vừa hay có thể sử dụng.

Mấu chốt là bên trong đó còn có hai người nữa!

“Được…” Hạ Nhân nói: “Ta chuyển luôn thân thể tổ tiên của cô đi, cô sẽ không có ý kiến chứ?”

Dù sao bên dưới này cũng đang nằm một đại năng Vu tộc cảnh Vu Hoàng!

“Không có!” Thiên Trúc thản nhiên nói: “Cũng chưa chắc đã là tổ tiên bộ lạc Thiên Trúc chúng ta, liên quan gì đến ta?”

“Vậy thì tốt!” Ba người Hạ Nhân thi triển thần thông, cùng nhau cắt mảnh sơn mạch khổng lồ này khỏi thần mộ Vu tộc, sau đó đưa vào tiểu thế giới bên trong Hồng Mông Tử Kim Côn.

Sau khi Hạ Nhân đi vào, Ô Na Na và Chu Đống cũng chạy tới.

Hắn phát hiện tu vi của hai người này đã tăng lên đôi chút.

Trong vài chục nguyên, tu vi của Chu Đống từ tầng một cảnh Thần Tướng tăng lên tầng tám cảnh Thần Tướng, còn Ô Na Na tăng trưởng mạnh hơn, đã đạt tới tầng mười!

Dù sao tài nguyên Hạ Nhân cung cấp cũng rất dồi dào, hơn nữa thời gian lại đủ dài.

“Rơi xuống!” Hạ Nhân quát lớn một tiếng. Mảnh đất bị cắt ra bên ngoài lập tức rơi xuống tiểu thế giới này.

“Sư phụ, đây là gì vậy?” Chu Đống tò mò nhìn ngọn núi khổng lồ.

Hạ Nhân nói: “Lại đây, ta nói cho các con biết!”

Hắn dẫn Chu Đống và Ô Na Na đi vào thung lũng, nói: “Thấy cây đại thụ này không? Nó tên là Tế Xuyên Lãnh Đồng, là thần mộc phẩm sáu!”

“Đừng động vào dây leo trong cây thần này, cũng đừng quấy nhiễu nó!”

“Cứ để nó tự sinh trưởng, nhưng nếu chín thì đừng quên tới hái!”

“Sau này có phương pháp nuôi dưỡng, ta sẽ giao cho các con để các con chăm sóc!”

Dặn dò xong, Hạ Nhân lập tức rời đi.

Rốt cuộc phải nuôi dưỡng Côn Luân Huyết Đồ Tử và Tế Xuyên Lãnh Đồng thế nào?

Nếu đã không biết, tốt nhất hiện giờ đừng tùy tiện động vào.

Vì Cố Bạch Bình không thể bay, Hạ Nhân lại thu nàng vào không gian Hồng Mông.

Không phải nàng không biết bay, mà là không thể điều khiển đạo pháp để bay, nên tốc độ cực kỳ chậm.

Lại bay thêm mấy năm, Hạ Nhân và Thiên Trúc mới xem như tiến vào khu vực trung tâm của quê hương Vu Thần.

Đây đã là tốc độ bay cực nhanh rồi.

Nếu dựa vào tốc độ của Hạ Nhân, e rằng bay mấy trăm năm cũng chưa chắc tới được.

“Công tử cảm nhận được khí tức nơi này chưa?” Thiên Trúc hỏi một câu.

Hạ Nhân gật đầu: “Ừm… khí tức nơi này quả thật khác bên ngoài không ít!”

“Đúng vậy!” Thiên Trúc nói: “Ma vật cảnh Thần Tôn bình thường cũng có thể gặp phải, đôi khi còn gặp được cảnh Ma Vương!”

“Có điều, qua nhiều năm như vậy, ma vật nơi này về cơ bản đã bị đệ tử của Thần Quốc Nguyền Rủa chém giết gần hết, bình thường chúng ta hẳn sẽ không gặp phải đâu!”

Hạ Nhân nói: “Ta chỉ sợ gặp phải đệ tử của Thần Quốc Nguyền Rủa!”

“Đại đạo nguyền rủa này thật sự lợi hại đến thế sao? Lại có thể áp chế ba nghìn đại đạo?”

Điểm này hắn vẫn luôn không thể hiểu nổi.

Ví dụ như đại đạo nguyền rủa cũng là một trong ba nghìn đại đạo, vì sao [Tế Đạo Âm Dương Thiền] được sinh ra từ đại đạo nguyền rủa lại có thể gặm nhấm đạo cơ của những đại đạo khác?

“Có lẽ có liên quan đến siêu phẩm thánh khí Thất Chú Thư chăng?” Thiên Trúc lắc đầu: “Đây là chuyện của Huyền Môn các ngươi, ta cũng không biết!”

Hai người đang nói chuyện thì nhìn thấy hai đạo lưu quang bay tới từ phía chân trời bên cạnh, trong chớp mắt đã đáp xuống trước mặt Hạ Nhân.

“Dừng bước!” Một nam tử giơ tay ngăn hai người: “Nơi này là khu vực trung tâm quê hương Vu tộc, người không phận sự không được tiến vào!”

Một kẻ ở tầng ba cảnh Thần Tôn, một kẻ ở tầng hai cảnh Thần Tôn.

Giữa mi tâm hai người đều lóe lên ánh sáng màu đen. Ánh sáng đen ấy không phải đen thuần túy, mà trong màu đen còn pha một sắc tím yêu dị.

Chẳng lẽ đây chính là thần cách do đạo nguyền rủa thai nghén ra?

“Ngươi cũng biết đây là quê hương Vu tộc?” Hạ Nhân hỏi: “Nếu đã là quê hương Vu tộc, có liên quan gì đến các ngươi?”

“Dựa vào đâu không cho chúng ta vào?”

“Tiểu bối!” Kẻ ở tầng hai cảnh Thần Tôn thoáng lướt qua sát ý nơi khóe mắt, nói: “Khu vực trung tâm đã bị đệ tử Thần Quốc Nguyền Rủa chúng ta chiếm giữ, hiện giờ các ngươi không thể tiến vào!”

“Ta khuyên các ngươi rời đi, cũng là vì muốn tốt cho các ngươi!”

Ngay sau đó, một nắm đấm khổng lồ trắng nõn bỗng từ trên trời giáng xuống, nện thẳng lên người kẻ ở tầng hai cảnh Thần Tôn.

Tên này đến chết cũng chưa kịp phản ứng, trực tiếp hóa thành một vũng thịt nát.

Năng lượng khổng lồ quét ra bốn phía, dọa kẻ đệ tử cảnh Thần Tôn còn lại sợ đến mức mềm nhũn ngã xuống đất.

Ta còn chưa lên tiếng mà tên này đã ra tay rồi sao?

“Chuyện này…” Hạ Nhân hít sâu một hơi: “Thiên Trúc, đừng lỗ mãng như vậy!”

“Không có lệnh của ta, không được phép ra tay!”

Chuyện này khiến Hạ Nhân toát cả mồ hôi lạnh.

Thiên Trúc nói: “Công tử, rõ ràng tên này không muốn nói lý với chúng ta mà…”

“Thế giới này, hoặc là nói lý, hoặc là nói thực lực. Hắn đã không muốn nói lý, vậy chỉ có thể dùng thực lực thôi…”

“Ta biết!” Hạ Nhân nói: “Lời cô nói không sai, nhưng cô cũng quá lỗ mãng rồi. Sau này tuyệt đối không được làm vậy nữa!”

“Vâng!” Thiên Trúc vội vàng lui ra sau lưng hắn.

Điều Hạ Nhân nghĩ là: Lỡ một ngày nào đó cô nhìn thấy người phe mình, nếu xảy ra hiểu lầm, cô mà nện một quyền biến đạo lữ của ta thành thịt nát thì ta…

CHƯƠNG 2161

Đại Đạo Nguyền Rủa

Tên còn lại có tu vi Thần Tôn cảnh tầng ba, thấy tình thế không ổn liền muốn bỏ chạy, nhưng gã chợt phát hiện không gian xung quanh cơ thể mình đã bị người ta khóa chặt.

“Tha mạng... tha mạng... ta không có ác ý...”

“Mọi chuyện đều là lỗi của sư đệ ta, hắn đã chết rồi, xin tiền bối tha cho tính mạng của ta!”

Tên tu sĩ Thần Tôn cảnh này dù có ngu đến đâu cũng biết mình vừa gặp phải chuyện gì.

Một kẻ giữa mi tâm không có thần cách, chẳng phải chính là Vu tộc sao?

Tên Vu tộc này một quyền đấm chết sư đệ Thần Tôn cảnh tầng hai của ta, vậy chẳng phải tu vi ít nhất cũng phải là Thần Vương cảnh sao?

Một quyền này giáng xuống, ta tuyệt đối không thể sống sót.

“Ngươi là Nhân tộc à?” Hạ Nhân nhìn người kia, thản nhiên hỏi: “Tên gì?”

“Cho ta một lý do để không giết ngươi!” Giọng Hạ Nhân vô cùng bình thản.

Đôi chân trắng lạnh của Thiên Trúc bước ra, chắn trước mặt Bách Lý Kiếm. Nàng khẽ nắm tay, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể đấm tên này thành thịt nát.

Bách Lý Kiếm lập tức quỳ xuống trước mặt Hạ Nhân, nói: “Tiền bối, tiền bối…”

Hạ Nhân phất tay: “Ta chẳng qua chỉ là Thần Quân cảnh, tiếng tiền bối này thì miễn đi!”

“Vâng vâng vâng!” Bách Lý Kiếm nói: “Ngài muốn vào khu vực trung tâm tìm bảo vật, quả thực vô cùng khó khăn!”

“Ta biết thực lực chiến đấu của hai vị tiền bối rất mạnh, nhưng trong Chú Nguyền Thần Quốc có rất nhiều cường giả Thần Vương cảnh đã tới đây. Nếu tùy tiện tiến vào, e rằng cuối cùng tiền bối vẫn khó tránh khỏi bỏ mạng!”

“Vì vậy, ta có thể dẫn tiền bối vào trong!”

“Chưa nói đến những chuyện khác, chỉ riêng thần cách của tiền bối đã không giống thần cách của những người tu luyện đạo nguyền rủa chúng ta. Người khác chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra!”

Hạ Nhân mỉm cười, sau đó thần cách giữa mi tâm hắn lóe lên một tia sáng tím đỏ. Thần cách thuộc tính không gian lập tức hóa thành thần cách thuộc tính nguyền rủa.

“Bây giờ thì sao?” Hạ Nhân cười lạnh.

“Ờ…” Lòng người đàn ông lập tức trầm xuống.

“Ta ta ta... tiền bối đừng vội, ta vẫn còn tác dụng, chắc chắn vẫn còn tác dụng...”

Gã chỉ biết nói mình có tác dụng, nhưng nghĩ suốt mấy nhịp thở vẫn không thể nghĩ ra rốt cuộc mình có tác dụng ở đâu.

“Công tử, ra lệnh đi!” Thiên Trúc ở bên cạnh hơi sốt ruột: “Để ta đấm chết hắn. Lũ tạp chủng của Chú Nguyền Thần Quốc này, ta đã muốn giết chúng từ lâu rồi!”

“Đừng mà, tiền bối tha mạng...” Bách Lý Kiếm gần như sắp khóc.

Gã rất muốn lấy ra ấn ký thần nô, nhưng lại có phần không cam lòng. Cứ chần chừ dây dưa như vậy nên mới rơi vào tình cảnh hiện giờ.

Nhưng nếu bây giờ còn không lấy ra, e rằng thật sự sẽ phải chết.

“Ta... ta có thể làm thần nô của ngài!” Bách Lý Kiếm nói: “Ta trở thành thần nô của chủ nhân, chủ nhân tìm bảo vật ở đây sẽ thuận tiện hơn!”

“Ngài không biết đâu, thật ra trong khu vực trung tâm này cũng được chia thành vô số địa bàn. Nhà họ Bách Lý chúng ta có tổng cộng ba vị Thần Vương, cùng nhau chiếm được một khu vực rộng lớn. Đây chính là nơi chúng ta tìm bảo vật!”

“Hiện giờ ngài tuy đã có thần cách, nhưng lại không phải người nhà họ Bách Lý chúng ta. Nếu bị Thần Vương phát hiện, e rằng tiền bối vẫn lành ít dữ nhiều!”

“Nhưng nếu tiền bối thu ta làm nô bộc thì lại khác!”

“Ta trở thành nô bộc của ngài, có thể giúp ngài che giấu thân phận, từ đó đường đường chính chính tìm bảo vật trong địa bàn của chúng ta!”

“Địa bàn?” Hạ Nhân hơi ngạc nhiên: “Khu vực trung tâm này còn được chia địa bàn nữa sao?”

“Đúng vậy!” Bách Lý Kiếm nói: “Mỗi gia tộc đều có địa bàn riêng, lúc tìm bảo vật không được vượt giới!”

Nói cách khác, ta đã tiến vào khu vực trung tâm, nhưng khu vực trung tâm này lại bị chia vụn thành vô số mảnh.

Hơn nữa giữa các gia tộc còn không được vượt giới?

Vậy ta còn tìm được bảo vật quái gì nữa chứ!

“Ta muốn đến địa bàn do các gia tộc khác nhau kiểm soát để tìm bảo vật, có cách nào không?” Hạ Nhân hỏi rất thẳng thắn.

“Chuyện này...” Bách Lý Kiếm sợ Hạ Nhân cho rằng mình vô dụng, vội nói: “Chỉ cần tiến vào khu vực trung tâm thì luôn có cách. Chẳng qua chỉ là phải tốn thêm chút tiền mà thôi!”

“Ngoài ra còn phải tốn thêm chút thời gian!”

“Tiền bối, người vừa chém chết chính là sư đệ của ta. Sư đệ ta còn có một đệ tử, ta có thể bắt giam hắn, sau đó để tiền bối giả mạo thân phận của hắn!”

“Không biết tiền bối có đồng ý hay không!”

“Có thân phận này, ít nhất trong địa bàn nhà họ Bách Lý ta, ngài có thể đi lại không gặp trở ngại!”

“Cách này hay đấy!” Hạ Nhân nói: “Được rồi, xem ra ngươi vẫn còn chút tác dụng. Đưa ấn ký thần nô của ngươi cho ta!”

Hạ Nhân lại thu nhận thêm một nô bộc.

Thật ra hắn không coi trọng tên nô bộc này, nhưng tạm thời sử dụng một chút thì chẳng có vấn đề gì.

Những chuyện tiếp theo trở nên đơn giản. Bách Lý Kiếm bắt tới một đệ tử Thần Quân cảnh, giao lệnh bài và thân phận của hắn cho Hạ Nhân.

Còn sau khi đệ tử kia bị bắt thì bị đặt ở đâu, Hạ Nhân cũng hỏi qua. Bách Lý Kiếm có một không gian tùy thân, thế là nhốt hắn vào trong đó.

“Công tử, sư điệt của ta hiện giờ chưa thể chết, nếu không mệnh bài của hắn sẽ vỡ, ngài cũng không thể giả mạo hắn nữa. Vì vậy ta chỉ có thể tạm thời nhốt hắn trong không gian của ta!”

Hạ Nhân nói: “Không sao, ngươi trông chừng hắn cho kỹ là được!”

Sau đó, hắn thi triển thần thông Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu, biến dung mạo của mình thành người kia.

Nhà họ Bách Lý cũng xây dựng một cứ điểm ở đây. Hạ Nhân theo Bách Lý Kiếm trở về cứ điểm, đi vào đạo tràng của "chính mình".

Đầu tiên, hắn lấy chiếc nhẫn của tên Thần Tôn cảnh đã bị mình chém chết trước đó ra kiểm kê, rồi hỏi xin Bách Lý Kiếm hai phần Nguyên Nguyền Rủa ngũ phẩm.

Dù sao nếu đã đến đây thì vẫn phải làm quen với Đại Đạo Nguyền Rủa một chút!

Cuối cùng, ngoài Đại Đạo Nguyền Rủa, Hạ Nhân còn nhận được một bộ công pháp thuộc tính nguyền rủa và hai môn thần thông.

Phẩm cấp đều là Địa giai, không cao cũng không thấp!

Hai môn thần thông này khá thú vị.

Công dụng: Một loại thuật nguyền rủa thông thường, có thể thi triển lên tu sĩ có tu vi cùng cấp hoặc thấp hơn. Sau khi thi triển, thuật này có thể khiến đối phương si tình với bản thân, mãi mãi không được phản bội, nếu không sẽ lập tức chết (cả hai bên). Khi hạ nguyền rủa phải được đối phương đồng ý!

Sau khi nhìn thấy môn thần thông nguyền rủa này, chính Hạ Nhân cũng hít ngược một hơi lạnh.

Khá lắm, chỉ cần lòng dạ hai nơi hoặc thay lòng đổi dạ là lập tức bỏ mạng, mà người thi nguyền cũng phải chết theo. Cả hai đều phải chết.

Hạ Nhân cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Có điều may mà lúc hạ nguyền rủa phải được đối phương đồng ý, nếu không thì thật sự không có cách hóa giải.

Loại thuật nguyền rủa này không cần phải cường hóa. Nhỡ đâu càng cường hóa càng hoàn mỹ, cuối cùng rất có thể lại gây bất lợi cho bản thân.

Công dụng: Một loại thần thông thuật nguyền rủa thông thường, có thể thi triển lên tu sĩ có tu vi cùng cấp hoặc thấp hơn. Sau khi thi triển, trong một khoảng thời gian, nó có thể từ từ tước đoạt khí vận trên người đối phương, nhưng khí vận của người thi nguyền cũng đồng thời suy giảm!

Các nghĩa phụ, xin lỗi nhé, tối qua ta uống hơi quá chén, sáng nay cả người cứ lâng lâng, xin lỗi mọi người!

Ngoài ra giúp ta bỏ một phiếu nhé, nếu lọt vào top mười thì buổi chiều ta sẽ đăng thêm một chương.